

„Patiesā dzīve”, 7. marts 2006/nr. 5

Izredzēto ceļš

Iveta Pumpure

Par viņu saka – viņš esot ļoti gudrs. Un dārgs. Un sievietes pēc viņa esot kā bez prāta. Kā bites ap medu spindzot. Arī par viņa pagātņi baumas ir dažādas, krasi atšķirīgas, taču nepārprotami – viņa personība visiem, kas viņu iepazīnuši, un arī tiem, kuri tikai pa ausu galam dzirdējuši, izraisa neviltotu interesi. Šivas centra dibinātājs un vadītājs, kuru uzskata par vienu no 20 pasaule atzītākajiem vēdisma un Jogas pasniedzējiem un kuru daudzi Latvijā pazīst kā izcilu astrologu, - Šiva. Tulkojumā tas nozīmē – Dievs.

Šiva ir dzimis Latvijā, viņam ir 49 gadi, viņš ir precējies, viņam ir dēls. Mācījies Rīgā. Un punkts. Par pagātņi – punkts. Ja nu vienīgi vēl var piebilst, ka pirms 30 gadiem kādu rītu pamodies, viņš sapratis, ka nemāk, nespēj savu dzīvi turpināt bez *Jogas*. Neko par to nezinot. „Vienkārši kādā rītā tas notika. Taču īstenībā tagad es zinu, ka arī iepriekšējā dzīvē es nodarbojos ar *Jogu*, tagad tas ir tikai turpinājums. Viss bija loģiski. Un notika pilnīgi dabiski – tiklīdz es to apjēdzu, tā arī uzradās vajadzīgā literatūra, cilvēki, skolotāji,” saka Šiva un min kādu salīdzinājumu. „Tas ir tāpat kā ar riteni. Ja tu esi kādreiz mācējis braukt ar velosipēdu, lai cik gadu būtu pagājis, arī nebraucot ar to, tu nezaudē iemaņas. Arī es tādā veidā atcerējos, kas ir *Joga*.” Tomēr, kad ieminos – lai atcerētos, ka esi braucis ar riteni, vajag uzkāpt uz tā, vismaz ieraudzīt to, viņš smejas. „Kur es dabūju „riteni”? Labs jautājums. Par to es neesmu domājis. Vienkārši tas notika.”

Šiva runā par tagadni. Daudz, izsmeļoši, pacietīgi. Par *Jogu*, par cilvēku, par *Jogas* lomu cilvēka dzīvē.

Jogu Šiva definē kā dzīvesveidu. Cauri tūkstošgadēm nākušū un miljoniem cilvēku pārbaudītu veselības, filozofijas un garīgās pilnveides sistēmu, kuras pamatideja ir cilvēka apziņas vienotība ar universālo. Viņš uzskata, ka tieši *Joga* ir absolūta zinātne – ceļš uz līdzsvarotu dzīvi, augstākām zināšanām un labklājību. Tai piemīt spēks savienot ķermeni ar prātu un garu. Jo vārds „*Joga*” tulkojumā nozīmē – vienot, savienot. Bet uz iebildumu, ka tomēr pastāv arī daudzi citi garīgās attīstības ceļi, Šiva, lai gan piekrīt, tomēr precīzē: „Tā ir. *Joga* saka - patiesība ir viena. Un ceļi uz to var būt dažādi. Bet *Joga* ir izredzēto ceļš”.

Ja pats kļūsi Dievs

„Es pats šo vārdu neizvēlējos. Mani tā nodēvēja Amerikas skolotāji. *Joga* kā dzīvesveids manā dzīve ir jau 30 gadus. Kā skolotājs es mācu 17 gadus.”

„Jūs man jautājat par manu vārdu – *Šiva*. Es pats šo vārdu neizvēlējos. Mani tā nodēvēja Amerikas skolotāji. Ar *Jogu* es nodarbojos, lai gan pareizi būtu teikt – *Joga* kā dzīvesveids, jau 30 gadus. Kā skolotājs es mācu 17 gadus.

Kas ir *Joga*? *Joga* ir sistēma, ko izstrādājis *Dievs*. Lai kā mēs izprastu *Dievu* – vai tā ir *Augstākā Apziņa*, *Spēks*, *Enerģija* – tā pamatā ir noteikti *Visuma*, *Kosmosa* likumi. Un noteikts mehānisms, pēc kā tie darbojas. Un tikai *Joga* dod pilnīgu priekšstatu par pasaules kārtību.

Tālab mans uzdevums kā Skolotājam ir iepazīstināt cilvēkus ar šo metodi, iedot rokās instrumentu, lai katrs pats izvēlētos, ko ar to darīt.

Daudzas garīgās mācības postulē apmēram tā: ja tu darīsi / sekosi / ievērosi, tad tu sasniegsi paradīzi, mūžīgo dzīvi vai nonāksi pie *Dieva*... Bet *Joga* saka – ja tu pats kļūsi *Dievs*, dievišķais tevī būs dabisks. Ja mēs tikai atdarinām, izkalpojamies, imitējam to, uz ko mēs tiecamies, ja mēs tikai ievērojam baušļus (es ļoti labi pārzinu *Bībeli* un savas lekcijās bieži to citēju), tomēr, ja mēs paliekam tādi, kādi esam, un nemaināmies, visi mūsu pūliņi nav ne plika graša vērti. Tādas mācības piedāvā tikai dogmatiskas sagataves, gatavas receptes, kas nepieprasa domāšanu. Toties *Joga* māca, ka mēs varam ceļot pa šo dzīvi, tikai paļaujoties uz pašu spēkiem. Negaidot no citiem neko. Ne palīdzību, ne atbalstu, neko. Tāpēc pirmais un pats svarīgākais solis ir apziņas maiņa. Jo mūsu dzīve ir mūsu apziņas atspulgs. Viss, kas notiek dzīvē ir apziņas atspoguļojums. Ja mēs kaut ko gribam mainīt savā dzīvē, mums jāmaina sava apziņa. Un tieši ar to nodarbojas *Joga*. Tā māca, kādā veidā to var izdarīt.

Tas ir darbs ne tikai šīs dzīves labā, bet arī ieguldījums nākamajās dzīvēs. Tādā veidā mēs uzlabojam savu karmu. Cilvēks pārdzimst, un par šo faktu ir tik daudz informācijas, ka nebūtu lietderīgi tagad tērēt laiku tā esamības pierādīšanai. Tomēr jāuzsver, ka tieši tagad jautājums par cilvēka apziņas maiņu ir īpaši aktuāls. 2442. gadā cilvēce beigs eksistēt. To var saukt arī par pasaules galu. Iespējams, daudziem šis skaitlis liekas neiedomājami tāls, un viņi nesaprot – kā tas var skart tieši viņus. Tomēr. Civilizācija beigsies, bet cilvēks neizzudīs. Tāpēc būtisks jautājums - kā un kur mēs dzīvosim nākamajās inkarnācijās.

Tagad mēs dzīvojam *Kali Jugā*, pēdējā posmā pirms *Zelta* laikmeta, kad viss notiek ne tā, kā jābūt. Arī cilvēka dzīvē viss notiek ātri un ačgārnī. Ja kādreiz *Jogu* mācīja tikai tiem, kas varēja pierādīt pilnīgu nodošanos savam skolotājam, visu dzīvi veltīt tikai un vienīgi *Jogas* mācībai, kas paredzēja atteikšanos no laicīgas dzīves, pieņemot askētisku dzīvesveidu, tagad tas viss ir mainījies. Šāds priekšstats par *Jogu* ir novecojis. Tāpat kā stereotips, ka *Joga* ir cilvēks, kas spēj sēdēt uz adatām, sasiet sevi mezglā. *Joga* patiesi ir daudzlīmeņu sistēma, kas ietver sevī tostarp fiziskās un psihiskās veselības sakārtošanu (pareiz uzturs, fiziskie viengrinājumi, elpošana) taču pat būtiskākais mūsu intensīvajā laikā ir māksla sakārtot dzīvi tā, lai cilvēka dzīve būtu laimīga. Un tas, kā jau teicu, ir iespējams, tikai mainoties cilvēka apziņai.”

Mīlestība = Dzīve = Dievs

„Es saviem mācekļiem jautāju: „Ja *Dievs* ir ar tevi – par ko tu baidies? Ja *Dievs* nav ar tevi – uz ko tu ceri?”

„Esmu konsultējis tūkstošiem cilvēku, un visbiežāk galvenās problēmas skar tieši mīlestības jomu. Cilvēku attiecības – tā ir joma, kas interesē gandrīz ikkatru. Taču, lūk, jautājums. Kas ir mīlestība? Mīlestība ir brīva enerģijas plūsma. Brīva enerģija cilvēka apziņā. Un ja tas tā ir, tas nozīmē, ka cilvēks ir harmonijā ar sevi, pasauli un *Dievu*. Kas, savukārt, nozīmē, ka cilvēks neslimo, bet ja rodas problēmas – viņš tās atrisina. Tāpēc, ka cilvēks dzīvo saskaņā ar dabiskajiem likumiem. Es saviem mācekļiem jautāju: „Ja *Dievs* ir ar tevi – par to tu baidies? Ja *Dievs* nav ar tevi – uz ko tu ceri?”

Mīlestība ir apziņas stāvoklis, kas īstenībā ir *Dievs*. *Dievs* ir cilvēka apziņas stāvoklis.

Ar ko laimes un mīlestības stāvokļa izpratne *Jogā* atšķiras no ikdienišķa cilvēka izpratnes par laimi un mīlestību? Tas ir ļoti vienkārši. Mums laime izpaužas kā reakcija uz kādiem jaukiem, skaistiem notikumiem. Es tos nesaucu par laimi, bet par prieku. Mums kaut kas pieder, mēs esam kādu satikuši, ieguvuši, sasnieguši un sakām, ka esam laimīgi. Bet paiet laiks, un mēs to zaudējam, un tagad sakām – mēs esam nelaimīgi. Mums ir lielas bēdas. Bet kas ir laime *Jogā*? Tas ir cilvēka apziņas stāvoklis, kas nav atkarīgs no ārpuspasaules pārmaiņām, no ārējiem apstākļiem, vēl vairāk – cilvēks pats rada sev vēlamus apstākļus, veido savu pasauli. Reālu, materiālu pasauli. Lūk, un tas *Jogā* nozīmē „mīlestība”. *Joga* saka - ja mūsu apziņa ir mūsu dzīves atspoguļojums, tas nozīmē, ka tad, ja mūsu apziņā (mūsu iekšējā pasaulē, sirdī dvēselē) ir mīlestība, mīlestība ir arī jūsu dzīvē. Cilvēka būtiskākā problēma, tās sakne ir apstākļi, ka cilvēks vispirms nemīl sevi. Nemāk, nespēj, nezina, ko tas nozīmē. Viņš nemīl sevi, bet meklē citu cilvēku, kas iemīlēs viņu. Tādā veidā sasniedzot šo kāroto stāvokli – mīlestību. Un, kad šajā procesā sākas problēmas, un tas vienmēr rodas, tad sanāk, ka es kļūstu par ķīlnieku otram cilvēkam, jo esmu no tā otra atkarīgs. Mana laime ir atkarīga no tā, kā tas otrs attieksies pret mani. Tas pēc kāda laika rada protestu, neapmierinātību un visbeidzot – naidu. Tieši tāpēc ir teiciens – no mīlestības līdz naidam ir tikai viens solis, Ja cilvēks nemīl sevi, bet meklē sevis papildījumu – komfortu, labsajūtu tā sauktajā savā otrajā pusītē, ar kuru kopā spēj sajusties kā pilnvērtīgs cilvēks, - uz šādiem pamatiem būvētas partnerattiecības nevar būt laimīgas. Cilvēks var iestāstīt sev, ka tā ir labi, viņš var pielāgoties, bet viņš nekad nespēj būt laimīgs. Ko mums piedāvā *Joga*? Mīlestību kā apziņas stāvokli, kas nav atkarīgs no ārējiem apstākļiem. Un tieši šis apziņas stāvoklis radīs tādu situāciju, ka tu, cilvēks, satiksi savā dzīvē īstu mīlestību. Ar noteikumu, ka pirmām kārtām mīlēsi pats sevi. Ja tu zini, kas ir mīlestība, ja dzīvo mīlestībā, tad arī tavā vidē, tavā ģimenē būs mīlestība.

Vēl viens būtisks aspekts – nereti mūsdienu cilvēki asociē fizisku kaisli un seksu ar mīlestību. Daudziem šie divi jēdzieni ir sinonīmi. Seksuālā enerģija ir pamatenerģija, un tā ir vadoša enerģija ļoti daudziem dzīves procesiem. Bet, nodarbojoties ar „pliku” seksu, notiek vienīgi enerģijas zudums. Agrāk vai vēlāk tas atkal noved pie sarežģījumiem attiecībās. Rodas iztukšotības, vilšanās izjūta. Un atkal - ko piedāvā *Joga*? Tā ir *Tantra*. *Tantra* ir mīlas māksla, *Jogas* prakse, kas māca, kā tā vietā, lai partneri zaudētu enerģiju, tuvības aktā to ģenerēt. Arī gadījumos, ja cilvēkam nav partnera, *Tantra* iemāca cilvēkam vadīt savu seksuālo enerģiju un atjaunot to.

Pēc pieredzes varu teikt, ka ļoti radošiem cilvēkiem visbiežāk ir nesakārtotas attiecības. Kamēr noris iemīlēšanās process, viss ir kārtībā, bet, tiklīdz jūsma zūd, sākas problēmas. Nereti tieši caur radošo darbību tiek transformēta seksuālā enerģija. Jo libido un radošais potenciāls ir viens un tas pats, jo par to atbild viens un tas pats enerģijas centrs jeb *Čakra*. Vai seksuālā dzīvē aktīvs cilvēks ir mazāk radošs? Jā, nešaubīgi. Ja enerģijas potenciāls cilvēkā ir ļoti liels, tad, iespējams, enerģijas zudums (kas tiek izmantots seksā) maz iespaidos cilvēka radošos sasniegumus, ja tas tā nav – tas uzreiz būs jūtams. Tikpat pašsaprotami kā fakts, ka cilvēks ir seksuāla būtne, ir jāpieņem patiesība, ka cilvēks ir radoša būtne. Izšķiežot savu seksuālo enerģiju, mēs apzogam sevi. Jo mazāk seksuālo kontaktu, jo vairāk cilvēkā tiek uzkrāta enerģija”.

Te nu es nespēju atturēties un pārtraucu savu sarunbiedru, uzdodot jautājumu par bieži vien pausto nostādni, ka cilvēkiem, kas nenodarbojas ar seksu, dzīve neesot mīļa, jo viņi ir mūžīgi neapmierināti un cieš no neirozēm. Uz ko *Šiva* jautri iesmejas. Jāpiebilst – viņš sarunas laikā nemitīgi smaida un daudz smejas. „Tas atkal ir jautājums par nespēju jeb cilvēka nemācēšanu mīlēt pašam sevi. Ja turklāt vēl nemāki vadīt savu seksuālo enerģiju, tas, protams, rada vienīgi problēmas. Tieši tāpēc cilvēkam ir jānodarbojas ar *Jogu!*”

„Mīlestība ir enerģija, enerģija ir dzīve, un viss, kas mums apkārt, ir *Dievs*. Tātad – cilvēki patiesībā meklē *Dievu...*”

„Vai garīgs ceļš paredz vientulību?” *Šiva* pārjautā. „Arī šoreiz atbilde pieprasa precizējumu – ko jūs izprotat ar vārdu „vientulība”? Jo te mēs atkal atgriezāties pie tā paša. Visi cilvēki patiesībā dzīvē meklē tikai un vienīgi mīlestību. Mēs bēgam no vientulības. Un mīlestība ir enerģija. Un enerģija ir dzīve. Tātad dzīve ir mīlestība. Un, kad cilvēki saka - es meklēju mīlestību, īstenībā viņi saka – es meklēju dzīvi. Dzīvi! Jo mēs paši esam mīlestībā radīti, esam nākuši no mīlestības un, aizejot no šīs dzīves, atkal nonākam mīlestībā. Mīlestība cilvēkam ir dabisks stāvoklis. Bet cilvēki sevi nemīl! Kāpēc? Tāpēc, ka ir aizmirsuši – kā tas jādara. Jo mīlestība, kā jau teicu, ir enerģija, tātad – dzīve, bet viss kas mums ir apkārt, ir *Dievs*. Tātad – cilvēki patiesībā meklē *Dievu*. Kad cilvēks *Dievu* atrod sevī, viņš vairs to nemeklē ārpusaulē. Viņš kļūst brīvs.”

Dieva dāvana – sākt visu no jauna

„Mēs aizmirstam ne tikai to, kas ir mīlestība, mēs aizmirstam arī - kas mēs īstenībā esam, no kurienes nākam un uz kurieni dodamies. Kāpēc? Tas notiek tāpēc, ka kopā ar labo, kas ir mūsu apziņā, mūsos ir arī daudz ļaunā. Ēnainās un tumšās puses. Kuras mums jāiepazīst. No jauna. Mūsu apziņas laukā ir daudz negāciju, kuras ir iekrājušās daudzu iepriekšējo dzīvju laikā. Mēs pārdzimstam un atgriezāties uz šīs zemes atkal un atkal, lai katru reizi izietu savu mācību skolu. Ne vienmēr tas veiksmīgi un gludi izdodas. Blakus labajiem darbiem ir arī sliktie. Tie veido mūsu *Karmu*. *Karma* ir cēloņu – seku mehānisms. Tas ir – ko sēsi, to pļausi. Par visu ir jāmaksā. Par visiem darbiem un nedarbiem ir jānes atbildība. Bet, lai pasargātu mūsu psihi, mēs piedzimstot aizmirstam par to, kas noticis iepriekšējā dzīvē. Tas ir aizsardzības mehānisms, kas sargā cilvēku esošās dzīves laikā. Cilvēks nepatīkamus brīžus (un visu to, kas viņam pēc kāda laika kļūst lieks, nevajadzīgs) bieži vien vienkārši izstumj no savas atmiņas tāpēc, lai tas nenoslogotu cilvēka prātu. Aizmīšana nav nejauša. Pārdzimšanas gadījumā tas ir vēl būtiskāk, jo ļoti iespējams, ka jums šajā dzīvē vajadzēs dzīvot kopā ar cilvēku, kurš iepriekšējā dzīvē jūs ir

nogalinājis vai pat spīdzinājis... Starp citu, tā tas ļoti bieži notiek. Jo sodīt cilvēku par kādiem iepriekšējā dzīvē sadarītajiem grēkiem (vai labāk teikt – likt viņam izdzīvot paša sēto) visdziļāk var tieši caur tuviniekiem. Jo tieši mūsu vistuvāko cilvēku rīcība, attieksme mūs skar vissāpīgāk. Visprecīzāk. Un liek aizdomāties. Un meklēt atbildes. Un piespiež mūs doties uz priekšu. Tāpēc atmiņas zudums ir ļoti humāna parādība. *Dievs* katru reizi, mums ierodoties uz zemes, dod iespēju sākt visu no gala.

Kas ir garīgs cilvēks? Tas ir cilvēks, kurš dzīvo saskaņā ar dabiskajiem pasaules kārtības likumiem. Ir tāds jēdziens – „sirdsapziņa”. Īstenībā sirdsapziņa ir tieši tas, kas uzrāda, cik lielā mērā un kā cilvēks izprot *dievišķos* likumus. Bet tā izprašana, savukārt, notiek ciešā saistībā ar cilvēka apziņas attīstības līmeni. Tāpēc katram sirdsapziņas „lielums”, tās jūtība ir atšķirīga. Tomēr es gribu uzsvērt - jā, jutīga sirdsapziņa tas ir ļoti labi, tomēr tas ir tikai papildu apstākļi. Jautājums – ko viņš darīs ar savu sirdsapziņu un notikumiem, kas norisinās viņam apkārt. Tu vari pilnā balsī kliegt „halva!”, bet mutē tev no tā saldāk nekļūs. Vajag kaut ko darīt. Bet ko?

Esmu dzirdējis cilvēkus sakām – pasaule ir cietsirdīga, visapkārt ir tik daudz neiejūtības, naida, netaisnības. Es vēlos darīt, bet nespēju piežēlot pasauli... Cilvēka zēlošana ir bīstama. Jo *Dievs* cilvēkam ir devis optimālos apstākļus. Vislabāko vidi viņa attīstībai. Un tikai cilvēks pats, mainot savu apziņu, var mainīt savus dzīves apstākļus. Bet, ja mēs metamies žēlot cilvēku, gausties par dzīves netaisnību, meklēt vainīgos kaut kur ārpusē, tas nozīmē, ka mēs „liekam” sevi augstāk par *Dievu*. Cilvēks var palīdzēt otram dažādos veidos. Un tas būs ļoti cilvēciski un labi. Tomēr īstā palīdzība ir dot cilvēkam iespēju mācīties. Pilnveidot savu apziņu. Un Skolotājs tieši to dara – viņš piedāvā metodi, ceļu cilvēka garīgajai izaugsmei. Un cilvēks izvēlas – pieņemt to vai ne.”

Cik tas maksā?

„Ir viegli atteikties no tā, par ko tu neko nezini. Nopelni miljonu un atsakies no tā!
Un tad runā, vai nauda ir slikti vai labi!”

Tagad nu ir pienākusi kārtā jautājumam – vai tiesa, ka konsultācijas pie *Šivas* ir ļoti dārgas un viņa klientu lokā ir tikai „biezie” ļaudis. „Jā, mani uzmeklē bagāti un populāri cilvēki”, - viņš piekrīt. „Bet apgalvot, ka pie manis nāk tikai materiāli situēti cilvēki... Nē, tā nav taisnība. Ar *Jogu* nodarbojas un pie manis uz konsultācijām nāk dažādu turības līmeņu cilvēki. Un tā es reāli īstenoju jūsu piesaukto cilvēkmīlestību darbos, dodot padomus un apmācot cilvēkus. Es vienmēr palīdzu cilvēkam tajā līmenī, kurā viņš atrodas. *Joga* tulkojumā no *sanskrita* nozīmē – mūžīgās zināšanas. Un *Joga* ir tikai stumbrs. Uz kura vēl ir ļoti daudz atzarojumu. Mans zināšanu diapazons ir ļoti plašs, tostarp arī astroloģijā. Tas tiesa – palīdzu par naudu. Vai par lielu naudu? Nē. Lai gan tas ir relatīvi – vienam tas šķitīs dārgi, citam – ne. Bet... jūs taču zināt – labas „mantas” maksā labu naudu...

Bet es atkal vaicāšu – kas ir nauda? Nauda ir materializēta enerģija. Arī nauda ir enerģija. Tieši tā – bagātiem cilvēkiem ir daudz enerģijas! Un tas ir tikai kroplīgs stereotips, ka visi bagāti cilvēki ir ļauni, slikti, negodīgi. Tā tas nav. Maldīgi un tumsonīgi ir vilkt paralēles „bagāts – sliktis, nabags – labs”. Ārzemēs dzīvojošie cilvēki, pēc mūsu kritērijiem, visi pārsvarā ir bagātnieki. Bet vai mēs viņus uzskatām par sliktiem, nicināmiem cilvēkiem? Nē. Negatīvās attieksmes pret Latvijā dzīvojošajiem turīgajiem cilvēkiem sakne meklējama nevis faktā – viņš ir sliktis tāpēc,

ka ir bagāts, bet daudz dziļāk. Tas ir jautājums – kāda ir cilvēka attieksme pret naudu. Kāda ir viņa izpratne par naudu, un kāda nozīme naudai ir mūsu sabiedrībā!

Naudas vieta dzīves telpā ir tikai viens sektors. Un vai tas patīk vai ne, bet arī bagātība un nabadzība ir cilvēka apziņas stāvokļa atspoguļojums materiālajā pasaulē. Kas uzrāda cilvēka enerģijas potenciālu. Jo lielāks tas ir, jo bagātāks var būt cilvēks. Tas nenozīmē, ka šis cilvēks noteikti būs ļoti augsti garīgi attīstīts, nē, tas tikai nozīmē, ka viņā ir liels enerģijas potenciāls.

Bībelē ir minēta līdžība par kamieli un adatas aci, un bagātnieku, kurš nekad nenokļūs paradīzē. Tam es kategoriski nepiekrītu. Pirmām kārtām jau tāpēc, ka ar tukšu vēderu par *Dievu* ir grūti padomāt. Un ja arī cilvēks lūgsies, tad pirmā lūgšana būs – atsūti man ēdienu! Lūgšanas būs tikai par eksistenci nepieciešamām vajadzībām. Kas atkal nozīmē, ka cilvēka attiecības ar *Dievu* būs vai nu tirgus, vai lūdzēja un devēja līmenī. Tikai tad, kad tu esi paēdis un nodrošinājis primārās, eksistencei nepieciešamās vajadzības, tu spēsi patiesi domāt par *Dievu*. Ir, protams, dzirdēti iebildumi ar domu, ka lūk, tāds un tāds garīgais Skolotājs ir atteicies no visiem pasaules labumiem. Un nesis savu mācību pasaulei nabadzīgs. Bet! Atteikties vai tikai tad, ja tev kaut kas pieder. Nav iespējams atteikties no tā, kā tev vienkārši nav. Nez kāpēc uzsvars parasti tiek likts uz "nabadzību", bet vai mēs zinām, kas šim garīgajam cilvēkam ir piederējis vai varējis piederēt. Tieši tāpēc, kad nabags saka – es atsakos no bagātības, es saku – tā ir liekulība. Tāpat kā, ja kāds jauns cilvēks apgalvo – es atsakos no laicīgās dzīves priekiem un kļūšu par mūku, tā ir tāda pati koķetēšana un izdabāšana savam ego un patmīlībai. Ir viegli atteikties no tā, par ko tu neko nezini. Jo tu nezini, no kā īsti tu atsakies. Nopelni miljonus un atsakies no tā! Un tad runā, vai nauda ir slikti vai labi!

Ja pēc *Karmas* cilvēkam paredzēts būt nabadzīgam? Ja tava *Karma* paredz šajā inkarnācijā iziet mācību stundu, kas saucas „nabadzība” – pieņem to. Un nesūdzies. Un nevaino bagātniekus. Bet ja tu tomēr uzskati, ka bez naudas ir grūti dzīvot šajā pasaulē, maini savu domāšanu, savu apziņu un kļūsti bagāts. Pēc savas pieredzes zinu, parasti cilvēki, ko tādu izdzirdot, dusmojas. Jo visi vēlas dzīvot labi. Visi grib būt tievi un bagāti un neviens – resns un nabags.” Pasakot šo teikumu *Šiva* ilgi smejas, tad atkārtoti: „Mūsu dzīve ir mūsu apziņas atspoguļojums!”

„Ja cilvēks nenodarbojas ar savas apziņas attīstību, pilnveidošanu, ja viņš neredz pasaules uzbūves karti, neizprot savu dzīvi un to, kā viņa dzīve pozicionējas šajā pasaulē, – viņam nav izredžu ko mainīt. Viņš var pieņemt tikai ār pasaules kairinājumus un atkarībā no tā, kas viņš ir par cilvēku (kāda izglītība, kādā valstī dzīvo, kāds ir viņa iekšējais kultūras līmenis utt.), uz tiem reaģēt. Dusmoties, paciest, meklēt vainīgos un tā joprojām. Cilvēka dzīvē var notikt neskaitāmas pārmaiņas, tomēr, ja nenotiek apziņas maiņa, transformācija, cilvēka dzīvē būs tikai kvantitatīvas pārmaiņas, bet ne reāla dzīves kvalitātes izaugsme.

Ziniet ir tāda „priča”. Mirst vecs vīrs. Jau uz nāves gultas gulēdams, viņš pasauc savu dēlu un saka viņam: „Atceries, dēls, laime nav meklējama naudā.” Uz ko dēls saka: „Jā, tēvs, tev taisnība. Nauda nenozīme laimi. Tomēr, ja man ir nauda, es varu būt nelaimīgs pēc savas paša velēšanās...”

Neko vairāk

„Nedari otram to, kas pašam nepatīk. Nedari cilvēkam riebklības! Tas ir pamatu pamats. Cilvēks var runāt skaisti un daudz. Viņš var attaisnot jebkuru savu rīcību, pamatojot, ka citādi nedrīkst, nespēj, un tas ir viņa pienākums. Tas viss ir tukšs, ja tu otram nodari ļaunu. Cilvēks bieži vien dara un pats zina, ka dara slikti. Un

pēc tam pats jūtas slikti. Viņš mēģina attaisnot sevi, vaino otru vai šausa sevi. Tas ir nopietns simptoms, kas liecina, ka cilvēka iekšējā pasaulē nav līdzsvara. Lai kādā valstī, kultūrā, ģimenē cilvēks būtu audzis, lai kāda būtu viņa pieredze, jo vairāk cilvēkā radīsies šādi iekšēji konflikti, jo labāk. Jo vairums, baiss daudzums cilvēku pat neaizdomājas, pat neapjēdz, ka vajadzētu aizdomāties- kāpēc mēs esam šeit. Kāpēc mēs piedzimstam? Kāda jēga ir mūsu dzīvei? Viņi vienkārši eksistē. *Homo sapiens* – tulkojumā – saprātīga būtne. Nē, mēs bieži vien esam – NESaprātīgas būtnes. Būtnes bez saprāta.

Kāds ir mans dzīves mērķis? Manas apziņas attīstība un tās transformācija. Ļoti vienkārši. Palīdzēt cilvēkiem. Jā, protams. Esmu saniedzis tādu līmeni, kad zināšanu kauss ir tik pilns, ka tas līst pāri malām.

Joga māca, ka cilvēka dzīvē ir četri mērķi. Pirmais paredz dzīves labsajūtas sasniegšanu, kad cilvēks izbauda maksimālu prieku par to, ka ir dzīvs un dzīvo šajā pasaulē. Otrais mērķis ir tāda līmeņa sasniegšana, kad cilvēks var atļauties realizēt visas savas vēlmes. Trešais – sociālās misijas apzināšanās un izpildīšana, bet ceturtais mērķis ir pilnīga apziņas transformācija. Tie ir četri mērķi cilvēka dzīvē, cilvēka uzdevums, kas nereti tiek paveikts tikai neskaitāmu tūkstošu gadu garumā. Bet *Jogas* uzdevums (un tā to spēj arī vienas dzīves laikā) ir atmodināt cilvēkā visu to, kas viņā jau ir. Neko vairāk”.